

Sygnatura akt IV Pa 93/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSO Katarzyna Augustyniak

Sędziowie: SO Małgorzata Paździńska /spr/

SO Hanna Wujkowska

Protokolant: sekr.sądowy Karolina Płaczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. we Włocławku

na rozprawie sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...)w O.

o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia

na skutek apelacji pozwanej (...)w O.

od wyroku częściowego Sądu Rejonowego we Włocławku - IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 1 października 2013r. sygn. akt IV P 114/13

oddala apelację.

Sygn. akt IV Pa 93/13

UZASADNIENIE

A. M.wystąpiła na drogę sądową przeciwko (...)w O.żądając nakazania pozwanemu złożenia oświadczenia woli następującej treści: na podstawie art. 73 ustawy z dnia Karta Nauczyciela oraz przedłożonego orzeczenia lekarskiego nr (...)wydanego w dniu 09.01.2013r. przez lekarza W. N.udzielam Pani A. M.nauczycielowi (...)płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 14.02.2013r. do 13.02.2014r.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...)wniosła o oddalenie powództwa, występując jednocześnie z powództwem wzajemnym, w którym domagała się zasądzenia od powódki- pozwanej wzajemnie na rzecz pozwanej- powódki wzajemnej kwoty 4705,69zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu wzajemnego do dnia zapłaty tytułem nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okres od dnia 25.10.2012r. do dnia 31.12.2012r.

Pismem z dnia 08.04.2013r. strona powodowa podtrzymała swoje żądanie pozwu głównego w całości. Wniosła natomiast o oddalenie powództwa wzajemnego.

Pismem z dnia 24.05.2013r. pozwana sprecyzowała żądanie w zakresie zasiłku chorobowego.

Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem częściowym z dnia 1 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt IV P 114/13 nakazał Dyrektorowi pozwanej (...)w O.złożenie oświadczenia woli

następującej treści: „na podstawie art. 73 Ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. – Karta Nauczyciela oraz przedłożonego orzeczenia lekarskiego nr (...)wydanego w dniu 9 stycznia 2013 roku przez lekarza W. N.udzielam pani A. M.nauczycielowi (...)w O.płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 14.02.2013r. do 30.04.2013r.”.

W pisemnych motywach orzeczenia Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wskazał na następujące ustalenia faktyczne:

A. M.jest nauczycielem mianowanym w(...)w O.. Jako nauczycielka pracuje od września 1996r.

W dniu 09.06.2010r. powódka uległa w pracy wypadkowi, w wyniku którego doznała urazu (...)

Od tego dnia do dnia 31.08.2010r. korzystała ze zwolnień lekarskich.

W związku z utratą zdrowia w okresie od dnia 01.09.2010r. do 31.08.2011r. korzystała z urlopu dla poratowania zdrowia.

Po powrocie z urlopu tj. od dnia 01.09.2011r. do dnia 22.02.2011r. przebywała na zwolnieniach lekarskich.

Do pracy wróciła w dniu 27.02.2012r. i pracę świadczyła do dnia 16.03.2012r. Od 19.03.2012r. do 02.09.2012r. ponownie przybywała na zwolnieniach lekarskich.

Od 03.09.2012r. do 24.10.2012r. korzystała z urlopu uzupełniającego.

Od dnia 25.10.2012r. ponownie przebywała na zwolnieniach lekarskich w związku z niezdolnością do pracy.

Pismem z dnia 21.12.2012r. poinformowano powódkę o wstrzymaniu wypłaty zasiłku chorobowego w związku z postępowaniem prowadzonym przez ZUS.

W dniu 26.09.2012r. A. M. złożyła wniosek o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od dnia 25.10.2012r. do dnia 31.08.2013r. załączając do niego orzeczenie lekarskiego z dnia 19.09.2012r. nr (...).

Od wskazanego orzeczenia pozwana odwołała się do (...)w T.. Odwołanie to zostało przekazane przez (...)w T.do (...)we W..

Pismem dnia 03.12.2012r. (...) we W. poinformował pozwaną, że powódka została poddana badaniom w dniu 26.11.2012r., zapoznano się z całą dokumentacją medyczną i wskazano, że z uwagi na fakt, iż powódka kontynuuje pobyt na L4 do sprawy orzeczenia i urlopie dla poratowania zdrowia można się ustosunkować dopiero po ustaniu L4.

(...) we W. nie wydał żadnego innego orzeczenia w przedmiocie odwołania od orzeczenia lekarskiego z dnia 19.09.2012r. nr (...), przy czym postępowanie w tym przedmiocie nie jest kontynuowane i zostało definitywnie zakończone.

W dniu 10.01.2013r. A. M. wystąpiła do pozwanej z kolejnym wnioskiem o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od dnia 14.02.2013r.do dnia 13.02.2014r. załączając orzeczenie lekarskie z dnia 09.01.2013r. nr (...).

Od powyższego orzeczenia pozwana odwołała się do (...) we W., przy czym pismo to zostało skierowane bezpośrednio do organu odwoławczego z pominięciem lekarza wydającego orzeczenia.

(...) we W. pismem z dnia 30.01.2013r. zwrócił odwołanie z pouczeniem o prawidłowym sposobie jego wniesienia.

Ponownego odwołania pozwana nie złożyła.

Pismem z dnia 11.02.2013r. poinformowano powódkę, że sytuacja prawna powódki w zakresie wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 14.02.2013r. do 13.02.2014r. zależna jest od rozpoznania wniosku z dnia 26.09.2012r. dotyczącego urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 25.10.2012r. do 31.08.2013r.

Pismem z dnia 21.03.2013r. doręczonym pozwanej w dniu 22.03.2013r. A. M. cofnęła swój wniosek o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od dnia 25.10.2012r. do dnia 31.08.2013r.

Dyrektor pozwanej (...)nie udzieliła powódce ani urlopu dla poratowania zdrowia na skutek wniosku z dnia 26.09.2012r., ani na skutek wniosku z dnia 10.01.2013r.

Pismem z dnia 25.04.2013r. Dyrektor pozwanej na podstawie art. 23 ust. 1 pkt ustawy z dnia 26.01.1982r. – Karta Nauczyciela rozwiązała z powódką stosunek pracy z dniem 30.04.2013r. Jako powód rozwiązania umowy o pracę wskazano czasową niezdolność do pracy spowodowaną chorobą, trwającą od 25.10.2012r.

A. M. zakwestionowała rozwiązanie umowy o pracę występując na drogę sądową i domagając się uznania rozwiązania z powódką stosunku pracy za bezskuteczne i przywrócenie powódki do pracy. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą IV P 210/13.

Postanowieniem z dnia 17.05.2013r. Sąd Rejonowy we Włocławku na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie IVP 210/13 do czasu rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że opisane wyżej okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie uznać należało za bezsporne pomiędzy stronami. Wynikają one z przedłożonych przez strony dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Nadto zostały ustalone w oparciu o akta osobowe powódki oraz akta sprawy IV P 114/13.

Wskazano, iż Sąd oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej – powódki wzajemnej o przesłuchanie w charakterze świadków lekarzy B. K.i W. N.. Jak wynika z treści uzasadnienia odpowiedzi na pozew świadkowie ci mieliby zeznawać w sprawie na okoliczności dotyczące stanu zdrowia powódki, jej niezdolności do pracy i przyczyn udzielenia powódce kolejnych zwolnień lekarskich, ich związku z wypadkiem przy pracy i rokowań co do możliwości jej powrotu do zdrowia i uzyskania zdolności do pracy w charakterze nauczyciela wychowania fizycznego.

Sąd uznał, iż w zakresie okoliczności dotyczących przyczyn niezdolności do pracy i przyczyn udzielania jej kolejnych zwolnień lekarskich, ich związku z wypadkiem przy pracy zeznania wskazanych świadków były zbędne, bowiem okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z punktu zasadności ubiegania się o urlop dla poratowania zdrowia istotne było uzyskanie przez powódkę- pozwaną wzajemnie zaświadczenia lekarskiego, z którego wynikała potrzeba udzielenia omawianego urlopu. Takim zaświadczeniem powódka dysponowała i z tego zaświadczenia wynikała potrzeba udzielenia jej urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od dnia 14.02.2013r. do dnia 13.02.2014r.

Jak wynika z § 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27.10.2005r. w sprawie orzekania o potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia (Dz. U. 2005 nr 233 poz 1991) lekarz ubezpieczenia zdrowotnego leczący nauczyciela orzeka o potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia na podstawie: wyników przeprowadzonego przez siebie badania lekarskiego, wyników badań pomocniczych lub konsultacji specjalistycznych, których wykonanie uzna za niezbędne oraz dokumentacji medycznej z przebiegu dotychczasowego leczenia.

Z kolei §4 powołanego rozporządzenia przewiduje możliwość zaskarżenia orzeczenia lekarza ubezpieczenia zdrowotnego i wskazuje, że nauczyciel lub dyrektor szkoły zatrudniającej nauczyciela może, w terminie 14 dni od dnia otrzymania orzeczenia, wnieść odwołanie od jego treści wraz z uzasadnieniem. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem lekarza, który wydał orzeczenie, do organu odwoławczego, którym jest wojewódzki ośrodek medycyny pracy właściwy ze względu na miejsce wydania orzeczenia.

Jak wynika z bezspornych ustaleń poczynionych w sprawie Dyrektor pozwanej – powódki wzajemnej jakkolwiek pierwotnie zakwestionowała orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 09.01.2013r. to jednak jej odwołanie zostało

zwrócone przez (...) we W. celem zachowania procedury wskazanej w powołanym wyżej § 4 rozporządzenia. Po zwrocie odwołania, Dyrektor pozwanej – powódki wzajemnej z odwołaniem już nie wystąpiła.

Skoro tak, to w istocie za niedopuszczalne uznać należało kwestionowanie zasadności orzeczenia lekarskiego z dnia 09.01.2013r. na gruncie niniejszego postępowania i w tym zakresie przeprowadzać dowody w sprawie. Zakwestionowanie prawidłowości orzeczenia lekarskiego winno nastąpić w ramach przewidzianej w opisanym wyżej rozporządzeniu procedury odwoławczej.

W pisemnych motywach orzeczenia Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w oparciu o ustalony w postępowaniu stan faktyczny, wskazał na następujące rozważania:

Przedmiotem żądania pozwu głównego było nakazie pozwanej złożenia oświadczenia woli o udzieleniu powódce urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od dnia 14.02.2013r. do dnia 13.02.2014r.

Jak wynika z ustaleń Sądu powódka wcześniej tj. w dniu 26.09.2012r. wystąpiła z wnioskiem o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od dnia 25.10.2012r. do dnia 31.08.2013r. Ten wniosek ostatecznie nie został rozpoznany. Od orzeczenia lekarskiego wskazującego na potrzebę udzielenia tego urlopu Dyrektor Szkoły złożyła odwołanie do (...). Jak wynika z dalszych ustaleń Sądu ostateczną odpowiedzią (...) na powyższe odwołanie było pismo z dnia 03.12.2012r. Mimo braku merytorycznej decyzji w przedmiocie odwołania żadna ze stron nie podjęła jakichkolwiek działań w celu doprowadzenia do wydania stosowanej decyzji przez (...) we W., a jak wynika treści pism Ośrodka obecnie żadne postępowanie w przedmiocie odwołania od orzeczenia lekarskiego nr (...) z dnia 19.09.2012r. nie jest prowadzone.

Celem wyjaśnienia powyższych okoliczności w związku z brakiem decyzji (...) we W. w przedmiocie odwołania Sąd zawiesił postępowanie. Na ówczesnym etapie rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania od orzeczenia lekarskiego przez (...) we W. miało znacznie dla sytuacji powódki, albowiem to od decyzji (...) w istocie zależała konieczność udzielenia powódce urlopu w oparciu o jej wniosek z dnia 26.09.2012r. To z kolei miało znaczenie dla oceny zasadności jej żądania w niniejszej sprawie, w istocie jako wniosku o udzielenie kolejnego urlopu dla poratowania zdrowia. W wyniku orzeczenie (...) w przedmiocie odwołania od orzeczenia z dnia 19.09.2012r. powódce mógł zostać udzielony urlop dla poratowania zdrowia w okresie od 25.10.2012r. do 31.08.2013r., co w istocie uczyniłoby bezprzedmiotowym żądanie zgłoszone w niniejszej sprawie, bądź też w wyniku zakwestionowania orzeczenia lekarskiego, kwestia urlopu dla poratowania w okresie od 14.02.2013r. do 13.02.2014r. mogła być w pełni aktualna.

Mając na uwadze ustalenia dotyczące zakończenia, czy też niekontynuowania procedury przez (...) we W., a nadto fakt, iż Dyrektor pozwanej szkoły urlopu na skutek wniosku z dnia 26.09.2012r. nie został udzielony, a okres na jaki wnioskowano o udzielenie urlopu upłynął, a powódka obecnie cofnęła przedmiotowy wniosek i w sprawie nie domaga się już udzielenia tegoż urlopu kwestia urlopu na okres od 25.10.2012r. do 31.08.2013r. nie mogła stanowić przeszkody dla rozpoznania żądania powódki zgłoszonego w niniejszej sprawie. Powódka obecnie dąży do uzyskania oświadczenia woli Dyrektora pozwanej o udzieleniu urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 14.02.2013r. do 13.02.2014r.

Wskazano, że zgodnie z art. 73 ustawy Karta Nauczyciela nauczycielowi zatrudnionemu w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony, po przepracowaniu co najmniej 7 lat w szkole, dyrektor szkoły udziela urlopu dla poratowania zdrowia, w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo roku, z zastrzeżeniem ust. 2. O potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia, w celu przeprowadzenia zalecanego leczenia, orzeka lekarz ubezpieczenia zdrowotnego leczący nauczyciela. Od orzeczenia, o którym mowa w zdaniu pierwszym, przysługuje odwołanie do organu odwoławczego określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 11 oraz w trybie określonym w tych przepisach. Nadto istotne jest uregulowanie w ust 8 wskazanego artykułu, w myśl którego nauczycielowi można udzielić kolejnego urlopu dla poratowania zdrowia nie wcześniej niż po upływie roku od dnia zakończenia poprzedniego urlopu dla poratowania zdrowia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazano, że powódka dysponowała orzeczeniem lekarskim stwierdzającym potrzebę udzielenie jej urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 14.02.2013r. do 13.02.2014r.

Wystąpiła do Dyrektora pozwanej ze stosownym wnioskiem załączając powyższe orzeczenie. Dyrektor ostatecznie nie odwołała się od tego orzeczenia. Nadto w sprawie nie ulega wątpliwości, że powódka legitymuje się odpowiednim stażem pracy dla uzyskania świadczenia w postaci urlopu dla poratowania zdrowia i że od zakończenia poprzedniego urlopu dla poratowania zdrowia upłynął rok.

W tych okolicznościach brak decyzji Dyrektora Szkoły o udzieleniu powódce urlopu dla poratowania zdrowia skutkuje po stronie powodowej powstaniem roszczenia o zobowiązanie Dyrektora Szkoły o udzielenie stosowanego urlopu.

Wskazano przy tym, że decyzja o uwzględnieniu wniosku nauczyciela o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia należy do dyrektora szkoły, to w razie spełnienia przez wnioskodawcę ustawowych przesłanek nabycia prawa do urlopu, jego udzielenie jest w zasadzie obowiązkiem pracodawcy, skoro ustawodawca nie posłużył się wyrażeniem "może" udzielić, co czyniłoby decyzję dyrektora szkoły uznaniową (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 14.02.2012r. w sprawie III PZP 1/12). Jak wyżej zostało wskazane powódka spełniła wymogi formalne do udzielenia jej urlopu dla poratowania zdrowia.

Zauważono, że w niniejszej sprawie na chwilę obecną nie było możliwości wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie całości żądania pozwu głównego.

Jak bowiem wynika z akt sprawy IV P 210/13 z dniem 30.04.2013r. rozwiązano z powódką stosunek pracy na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26.01.1982r. – karta nauczyciela wskazując jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy czasową niezdolność do pracy spowodowana chorobą trwającą od 25.10.2012r. Powódka wniosła pozew przeciwko pracodawcy w którym domaga się przywrócenia do pracy. Postępowanie w tym przedmiocie było zawieszono z uwagi na toczącą się niniejszą sprawę.

Na chwilę obecną stosunek pracy z powódką został zatem rozwiązany. Tymczasem urlop dla poratowania zdrowia jest szczególnym świadczeniem pracowniczym, zbliżonym do instytucji urlopu wypoczynkowego, przysługującym w ramach istniejącego indywidualnego stosunku pracy łączącego nauczyciela ze szkołą (por. wyrok SN z dnia 13.06.2012r. wydany w sprawie II PK 298/11).

Tym samym na chwilę obecną można było rozstrzygnąć żądanie pozwu głównego jedynie za okres od dnia 14.02.2013r. do dnia 30.04.2014r. tj. do dnia rozwiązania z powódką stosunku pracy.

Orzeczenie w przedmiocie pozostałej części urlopu uzależnione bowiem będzie od rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołania powódki od rozwiązania z nią stosunku pracy.

Wskazano w tym miejscu na treść art. 317 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może wydać wyrok częściowy jeżeli nadaje się do rozstrzygnięcia tylko część żądania pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela w związku z art. 317 § 1 k.p.c. nakazał Dyrektorowi pozwanej (...)w O.złożenie oświadczenie woli następującej treści: „Na podstawie art. 73 Ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. – Karta Nauczyciela oraz przedłożonego orzeczenia lekarskiego nr (...)wydanego w dniu 9 stycznia 2013r. przez lekarza W. N.udzielam pani A. M.nauczycielowi (...)w O.płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 14.02.2013r. do 30.04.2013r.”.

Od orzeczenia Sądu pierwszej instancji w całości apelację wywiodła strona pozwana, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa rozpatrzonego wyrokiem częściowym w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku częściowego w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. Apelująca podniosła następujące zarzuty: I/ sprzeczności ustaleń Sądu I instancji z treścią zgromadzonego materiału dowodowego, co przejawia się w postaci: 1/ błędnego ustalenia, że okoliczności sprawy są bezsporne pomiędzy stronami, 2/ błędnego ustalenia, że odwołanie od orzeczenia lekarskiego z dnia 19.09.2012 r. załączonego do wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia powódki na okres od dnia 25.10.2012 r. do dnia 31.08.2013 r. zostało przez pozwaną błędnie złożone, 3/ błędnego ustalenia, że powódka pismem z dnia 21.03.2013 r. skutecznie cofnęła

swój wniosek o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia na okres od dnia 25.10.2012 r. do dnia 31.08.2013 r. i była uprawniona do złożenia nowego wniosku w tym zakresie, 4/ błędnego ustalenia, że „mimo braku merytorycznej decyzji w przedmiocie odwołania żadna ze stron nie podjęła jakichkolwiek działań w celu doprowadzenia do wydania stosownej decyzji przez (...)we W.”, 5/ nieusprawiedliwionego ustalenia, że (...)we W.poinformował powódkę, że w związku z pobytem na zwolnieniu lekarskim powódka winna najpierw wyczerpać okres zasiłkowy i ponownie złożyć wniosek o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia”, 6/ błędnego ustalenia, że pozwana nie złożyła odwołania od orzeczenia lekarskiego z dnia 9.01.2013 r. załączonego do wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia powódki na okres od dnia 14.02.2013 r. do dnia 13.02.2014 r.; II/ nieprzeprowadzeniu przez Sąd I instancji postępowania dowodowego w całości, co przejawia się poprzez: 1/ oddalenie wniosków dowodowych pozwanej o przesłuchanie w charakterze świadków lekarzy B. K.i W. N., 2/ braku przeprowadzenia wnioskowanego dowodu z zeznań stron, 3/ braku wyjaśnienia czy stan zdrowia powódki rokuje poprawę i możliwość powrotu do wykonywania zawodu nauczyciela, 4/ braku kontynuowania korespondencji z (...)we W.po otrzymaniu pisma z dnia 19.09.2013 r., które to uchybienia łącznie zaważyły na treści orzeczenia w sposób prowadzący do wniosku, że Sąd I instancji w ogóle nie rozpoznał istoty sprawy oraz wydanie wyroku wymaga uzupełnienia, przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W uzasadnieniu apelacji rozwinięto argumentację dot. w/w zarzutów.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż żaden z wymienionych przez apelującą punktów błędnego ustalenia nie ma żadnych podstaw, a z uzasadnienia tych punktów wynika raczej, że apelującej chodzi o błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, niż o sprzeczności ustaleniach faktycznych Sądu z treścią materiału dowodowego. Apelująca nie wskazuje na czym miałyby polegać sprzeczności ustaleń Sądu I inst. i z jakimi dowodami zgromadzonymi w sprawie zachodzi ta sprzeczność. Sąd I inst. jedynie stwierdził że okoliczności faktyczne sprawy należy uznać za bezsporne pomiędzy stronami, ponieważ okoliczności te wynikają z dokumentów nie kwestionowanych przez strony. Również pozostałe zarzuty w tym zakresie są zupełnie gołosłowne, bez odniesienia ich do zebranego materiału dowodowego sprawy. W świetle materiału dowodowego w sprawie nie ulega żadnej wątpliwości, że powódka pismem z dnia 21.03.2013r. cofnęła swój wniosek o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia z dnia 26.09.2012r. i nie może być żadnej mowy o sprzeczności czy też błędnego ustalenia Sądu I inst. ponieważ ustalenia Sądu I inst. na jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy .Natomiast apelującej w istocie chodzi o to, że powódka w świetle przepisu art. 61 § 1 kc nie mogła skutecznie cofnąć swojego wniosku. Błąd apelującej w tej kwestii polega na tym, że apelująca myli wniosek o urlop dla poratowania zdrowia, który jest wnioskiem złożonym w trybie przepisów art. 61 kodeksu postępowania administracyjnego z oświadczeniem woli jako instytucji prawa cywilnego art. 61 kc. Apelująca wniosek powódki o wszczęcie postępowania administracyjnego próbuje oceniać w kategoriach przepisów kodeksu cywilnego a które to reżimy prawne wzajemnie się wykluczają i niemożliwe jest z prawnego punktu widzenia oceniać wniosek administracyjny w kategorii oświadczenia woli, stąd też konkluzja apelującej jest całkowicie błędna. Przecież wniosek o urlop dla poratowania zdrowia nie może być rozpatrywany w kategorii oświadczenia woli – oferty dla dyrektora szkoły, która to oferta może być przyjęta bądź nie. Podobny sposób rozumowania apelującej wynika z w którym to apelująca zarzuca Sądowi błędne ustalenie, „ że pozwana nie złożyła odwołania od orzeczenie lekarskiego z dnia 09.01.2013r.”, a apelującą wskazuje, że złożyła odwołanie bezpośrednio do (...)we W.,licząc na połączenie tych spraw w jednym postępowaniu i rozpoznanie ich łącznie” , co w świetle przepisów kodeksu postępowania administracyjnego jest niemożliwe, ponieważ przepisy tego kodeksu nie przewidują instytucji połączenia spraw do wspólnego rozpoznania. Każdy wniosek administracyjny powoduje wszczęcie oddzielnych spraw administracyjnych, która w ten czy inny sposób winna być samodzielnie zakończona.

A to, że pozwana złożyła odwołanie od orzeczenia lekarza z dnia 09.01.2013r niezgodnie z przepisami nie ulega żadnej wątpliwości, ponieważ tę okoliczność sama pozwana przyznaje, a motywu takiego błędnego odwołania w kontekście stawionego zarzutu sprzeczności ustaleń nie mają żadnego znaczenia, ponieważ stawiany Sądowi I inst. zarzut jest natury faktycznej, a nie natury motywacyjnej, czy też ocennej. Jeżeli natomiast chodzi o zarzut apelacyjny

nie przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwanej, to również ten zarzut jest nieuprawniony.

Sąd I inst. w sposób jasny i logiczny wyjaśnił swoje decyzje dlatego oddalił wnioski dowodowe pozwanej, a uzasadnienia apelacji rozumowania Sądu w żaden sposób nie zakwestionowało. Apelacja nie wskazuje na żaden merytoryczny argument, który by pozwolił na wykazanie błędnego rozumowania Sądu co do podstawy prawnej oddalenia wniosków dowodowych pozwanej czy też naruszenia procedury w tej kwestii. Kolejny zarzut apelacji pod adresem Sądu I inst. o braku kontynuowania korespondencji z (...)we W. po otrzymaniu pisma z dnia 19.09.2013r. jest zarzutem zupełnie niezrozumiałym w kategoriach podstaw apelacyjnych. Sąd I inst. uzyskawszy jednoznaczną odpowiedź z (...)we W., że nie toczy się żadne postępowanie odwoławcze z odwołania pozwanej z dnia 10.10.2012r. nie miał nie tylko obowiązku ale i podstaw proceduralnych do kontynuowania korespondencji z (...)we W. dlatego i na jakiej podstawie (...)we W. nie prowadzi postępowania odwoławczego. (...)we W. jest organem administracji państwowej w żadnej mierze nie podlegający sądom powszechnym w zakresie sposobu prowadzenia spraw administracyjnych należących do kompetencji medycyny (...). Kwestia podstaw prawnych zakończenia postępowania administracyjnego w zakresie odwołania pozwanej z dnia 10.10.2012r. jest sprawą administracyjną pomiędzy pozwaną a (...)we W., a nie powódki, a tym bardziej Sądu I inst. i pozwana podjęła próbę wyjaśnienia tej kwestii czego dowodem jest załączano do apelacji korespondencja pozwanej z (...)we W.. Z korespondencji tej wynika, że postępowanie odwoławcze się nie toczy zostało zakończone ponieważ odwołanie pozwanej zostało złożone niezgodnie z przepisami i jest to samo stanowisko (...)we W., które uzyskał Sąd I inst.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy po gruntownej analizie zebranych dowodów, jak również czynności podjętych przez Sąd pierwszej instancji oraz zarzutów sformułowanych w apelacji strony pozwanej doszedł do wniosku, że orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe. W konsekwencji uznał, iż przedmiotowa apelacja nie zasługuje na uwzględnienie i jako taka podlega oddaleniu.

Antycypując dalsze rozważania co do meritum należy w tym miejscu wskazać, iż zgodnie z treścią art. 386 § 4 k.p.c, sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie orzeczenia wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Gramatyczna wykładania przywołanego przepisu wskazuje, że w tym wypadku uchylenie orzeczenia ma charakter fakultatywny i wydawać by się mogło, iż sąd drugiej instancji może w takiej sytuacji samodzielnie rozpoznać istotę sprawy bądź przeprowadzić całe postępowanie dowodowe i wydać orzeczenie reformatoryjne. Jednak w doktrynie i orzecznictwie słusznie zwraca się uwagę na związane z taką sytuacją ryzyko pozbawienia stron jednej instancji merytorycznej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2002 r., I CKN 1149/00, Lex, nr 75293). Dlatego też w przypadku stwierdzenia omawianych przesłanek, tj. braku rozpoznania istoty sprawy albo wymogu przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, należy raczej w myśl wykładni celowościowej uznać, iż sąd odwoławczy winien obligatoryjnie uchylić orzeczenie pierwszoinstancyjne i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania – w takim przypadku mamy bowiem do czynienia nie z oceną prawną, skontrolowaniem prawidłowości stosowania prawa przez sąd niższej instancji, do czego powołany jest Sąd odwoławczy, ale z de facto prowadzeniem w całości w sprawie postępowania co do meritum (czy to rozpoznanie istoty sprawy czy przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości zakłada dokonywanie pierwotnej rekonstrukcji stanu faktycznego i w konsekwencji jego subsumcji).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zaznaczyć, w kontekście poczynionych wyżej rozważań natury teoretycznej, iż Sąd Okręgowy rozpoznając apelację strony pozwanej powziął konstatację, iż Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy albowiem orzekł w przedmiocie roszczenia powódki oraz nie dopuścił się nieprawidłowości w prowadzeniu postępowania dowodowego, o czym szerzej w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Dlatego też nie tylko byłoby zbędnym, ale wręcz sprzecznym z cytowanym wyżej art. 386 § 4 k.p.c, ewentualne wydanie przez Sąd Okręgowy orzeczenia kasatoryjnego w niniejszej sprawie, tj. uchylającego zaskarżony wyrok i przekazujący sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Na wstępie należy podnieść, że ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji, w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej sprecyzowanym w petitum pozwu żądaniem strony powodowej (w niniejszej sprawie domagającej się nakazania pozwanemu złożenia oświadczenia woli, na podstawie orzeczenia lekarskiego nr (...) wydanego w dniu 09.01.2013r., udzielającego powódce płatnego urlopu dla poratowania zdrowia), czym sąd jest związany, są ustaleniami prawidłowymi. W ocenie Sądu Okręgowego w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego zgromadzono bowiem materiał dowodowy, który pozwolił na merytoryczne rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, niewątpliwie skomplikowanej pod względem rekonstrukcyjnym. Należy dodać, że Sąd Rejonowy w sposób wszechstronny rozważył wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy i to na ich podstawie poczynił, jak już wspomniano, nie budzące pod kątem rzetelności żadnych wątpliwości ustalenia faktyczne. Nadto ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd pierwszej instancji w sposób bezstronny, zgodnie z zasadami wiedzy i logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym. Powyższa konstatacja jest wynikiem wnikliwej analizy pisemnych motywów zaskarżonego apelacją orzeczenia (w tym miejscu, niejako na marginesie, trzeba zauważyć, iż pisemne uzasadnienie kwestionowanego środkiem odwoławczym przez stronę pozwaną wyroku Sądu pierwszej instancji czyni zadość wymaganiom przewidzianym dla tego rodzaju dokumentu procesowego określonym w art. 328 § 2 kpc, albowiem stanowi ono pełną syntezę wszystkich okoliczności – tak faktycznych jak i o charakterze jurydycznym – mających moc przesłanek zaskarżonego orzeczenia i tym samym umożliwia kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia przez Sąd drugiej instancji pod względem merytorycznym). Należy zatem stwierdzić, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów – fakt, iż jest ona odmienna od oceny jednej ze stron postępowania, co nie jest wyjątkiem a regułą w sprawach spornych rozstrzyganych w trybie procesu sądowego, nie pozbawia jej, co oczywiste, waloru rzetelności. Nadto warto wskazać, iż dokonana przez Sąd pierwszej instancji w wyniku swobodnej oceny dowodów selekcja zebranego materiału pod kątem istotności poszczególnych jego elementów nie jest uchybieniem procesowym, a wręcz obowiązkiem Sądu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo prowadził postępowanie dowodowe. W tym kontekście trzeba podnieść, iż każde twierdzenie stron powinno być w sposób naturalny poparte dowodami. Niemniej przedmiotem dowodu mogą być jedynie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (vide art. 227 k.p.c.). Z tego też względu uzasadniona jest pewna selekcja faktów wskazywanych jako uzasadnienie zgłaszanych wniosków dowodowych z punktu widzenia podstawy faktycznej powództwa, jak również znajdujących zastosowanie przepisów prawa materialnego. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż art. 227 k.p.c. wyznacza granicę faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zależy nie tylko od tego, jakie są to fakty, lecz także, a nawet w pierwszej kolejności, od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie została zastosowana. Dokonane ustalenia faktyczne oceniane są w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych i ma rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu, mają wpływ na treść orzeczenia (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 roku, II CSK 357/11, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 roku, I CSK 237/10, Legalis). Artykuł 227 k.p.c. stosowany jest przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Zarzut naruszenia tego przepisu powinien być powiązany z art. 217 § 2 k.p.c. („sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki”), jeśli skarżący wskazuje na pominięcie określonego dowodu w wyniku wadliwej oceny, że nie jest on istotny dla rozstrzygnięcia sprawy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 roku, I CSK 475/10, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2011 roku, II UK 306/10, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010 roku, III UK 22/10, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009 roku, II PK 176/08, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 roku, III CSK 272/08, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2008 roku, I CSK 83/08, Legalis). W tym miejscu trzeba podkreślić, iż Sąd Rejonowy słusznie oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej – powódki wzajemnej o przesłuchanie w charakterze świadków lekarzy B. K. i W. N., albowiem w zakresie okoliczności dotyczących przyczyn niezdolności do pracy i przyczyn udzielania jej kolejnych zwolnień

lekarskich, ich związku z wypadkiem przy pracy zeznania wskazanych świadków były zbędne, bowiem okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z punktu zasadności ubiegania się o urlop dla poratowania zdrowia istotne było uzyskanie przez powódkę zaświadczenia lekarskiego, z którego wynikała potrzeba udzielenia omawianego urlopu. Takim zaświadczeniem powódka dysponowała i z tego zaświadczenia wynikała potrzeba udzielenia jej urlopu dla poratowania zdrowia. Trzeba dodać, iż Sąd Rejonowy słusznie stwierdził, że okoliczności faktyczne sprawy należy uznać za bezsporne pomiędzy stronami, ponieważ okoliczności te wynikają z dokumentów nie kwestionowanych przez strony. W tym kontekście prawidłowo nie przeprowadzono dowodu z zeznań stron. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i zasługujący na aprobatę Sądu Okręgowego stwierdził, i przedmiotowe stwierdzenie udowodnił, że za niedopuszczalne uznać należało kwestionowanie zasadności orzeczenia lekarskiego z dnia 09.01.2013r. na gruncie niniejszego postępowania i w tym zakresie przeprowadzać dowody w sprawie.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd pierwszej instancji nie tylko dokonał prawidłowych i obejmujących całość istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności ustaleń faktycznych, o czym wspomniano wyżej, ale także wysnuł logiczne i przekonująco przedstawione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wnioski, sprowadzające się do konstatacji, iż powódka udowodniła zasadność swego roszczenia sprecyzowanego w petitum pozwu. Powódka, legitymująca się odpowiednim stażem pracy dla uzyskania świadczenia w postaci urlopu dla poratowania zdrowia, dysponowała orzeczeniem lekarskim stwierdzającym potrzebę udzielenia jej urlopu dla poratowania zdrowia i wystąpiła do Dyrektora pozwanej ze stosownym wnioskiem załączając powyższe orzeczenie. Dyrektor ostatecznie nie odwołała się od tego orzeczenia. Od zakończenia poprzedniego urlopu dla poratowania zdrowia powódki upłynął rok. W tych okolicznościach brak decyzji Dyrektora Szkoły o udzieleniu powódce urlopu dla poratowania zdrowia skutkowało po stronie powodowej powstaniem zasługującego na ochronę prawną roszczenia o zobowiązanie Dyrektora Szkoły o udzielenie stosowanego urlopu.

W tym miejscu, niejako na marginesie, winno się nadto podkreślić, iż sąd w postępowaniu cywilnym generalnie orzeka na podstawie zgromadzonego w wyniku inicjatywy stron procesowych materiału dowodowego. Obowiązek udowodnienia okoliczności z których strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne wypływa wprost z art. 6 kc. Zgodnie z tym przepisem to na powódcę co do zasady spoczywał ciężar dowodu w zakresie dowodzenia zasadności jej pozwu. Przenosząc wyrażony w art. 6 kc, tradycyjnie zaliczany do instytucji prawa materialnego obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności na grunt prawnoprocesowy wskazać należy, że koresponduje on z wyrażoną w art. 232 kpc zasadą inicjatywy procesowej stron. Zgodnie bowiem z treścią przywołanego przepisu o proceduralnym charakterze strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Literalna wykładnia omawianego przepisu, jak również jednolite poglądy wyrażane przez doktrynę i orzecznictwo nie pozostawiają wątpliwości, że to strony są „gospodarzami” postępowania, a dopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu nie wskazanego przez stronę może nastąpić jedynie w wypadkach wyjątkowych i dotyczy sytuacji, w której pomimo aktywności stron w procesie nie jest możliwe wyjaśnienie wszystkich okoliczności koniecznych do rozstrzygnięcia sprawy. W żadnym zaś razie przepis art. 232 kpc nie może być wykorzystywany jako swoista „furtka” do przerwania na sąd obowiązków, które ciążyą na stronie i które służą jej interesom. Dla poparcia przedstawionego powyżej stanowiska wskazać należy, że w orzeczeniu z dnia 7 listopada 1997 roku [III CKN 244/97, OSNC 1998, nr 3, poz. 52] Sąd Najwyższy stwierdził, że możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu nie wskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynność strony, a skorzystanie przez sąd za swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej jest możliwe jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze. Z taką jednak sytuacją nie mamy do czynienia w przedmiotowym postępowaniu. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie należy w opinii Sądu Okręgowego określić jako umożliwiające merytoryczne jej rozstrzygnięcie.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swego orzeczenia w sposób szczegółowy i prawidłowy wskazał, jakie okoliczności brał pod uwagę przy rozstrzyganiu sprawy przez pryzmat przytoczonych przepisów. Tym samym zbędnym staje się w tym miejscu powtarzanie tej samej argumentacji. Wystarczającym jest stwierdzenie, iż Sąd Okręgowy w pełni ją dzieląc na nią się powołuje. W konsekwencji przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia twierdzenia i

oceny przyjmuje za własne (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2005 roku sygn. akt III CK 622/04 LEX 180853, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2005 roku sygn. akt IV CK 523/04 LEX 177281).

W powyższym kontekście należy podkreślić jedynie, iż interpretacja art. 73 ustawy Karta Nauczyciela, będącego podstawą materialną powództwa, jest jednoznaczna - choć decyzja o uwzględnieniu wniosku nauczyciela o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia należy do dyrektora szkoły, to w razie spełnienia przez wnioskodawcę ustawowych przesłanek nabycia prawa do urlopu, jego udzielenie jest obowiązkiem pracodawcy. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Jeśli chodzi o podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji należy stwierdzić, iż została ona wskazana w sposób prawidłowy i nie wymagający żadnych modyfikacji na skutek kontroli instancyjnej.

W tym miejscu należy podnieść, iż z uwagi na powyższe, zarzuty sformułowane przez stronę pozwaną w apelacji okazały się pozbawiony jakichkolwiek podstaw i tym samym nie zasługiwał na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia przez Sąd Rejonowy we Włocławku – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przepisu prawa procesowego – art. 233 § 1 kpc – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Jak już bowiem wyżej wskazano, Sąd pierwszej instancji ocenił zgromadzony materiał dowodowy, wyjaśniający wszystkie okoliczności konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, poprzez poddanie go logicznej analizie, wspartej zasadami doświadczenia życiowego, według jasnych i znajdujących aprobatę Sądu drugiej instancji kryteriów, przytoczonych *expressis verbis* w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy nie uchybił nadto obowiązkowi wyciągania z materiału dowodowego li tylko konkluzji logicznie uzasadnionych. W konsekwencji należy uznać, iż Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w oparciu o art. 233 § 1 kpc. Wbrew twierdzeniom strony skarżącej, nie zachodzi sprzeczność ustaleń Sądu Rejonowego z materiałem dowodowym, a wyciągnięte wnioski Sądu pierwszej instancji są logiczne i spójne.

Konkludując tę część rozważań należy podnieść, iż w ocenie Sądu Okręgowego skarżący nie wykazał istotnych błędów logicznego rozumowania Sądu pierwszej instancji przy dokonywanej przez niego weryfikacji konkluzji przeprowadzonego postępowania dowodowego, sprzeczności jego oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też bezzasadnego pominięcia dowodów, które prowadzą do wniosków odmiennych niż poczynione przez tenże Sąd. Tym samym nie można uznać, że Sąd Rejonowy naruszył art. 233 § 1 kpc. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę, iż skuteczne postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 kpc nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego, a do tego w ocenie Sądu Okręgowego zmierzała apelacja strony pozwanej. Skarżąca może tylko wskazywać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd pierwszej instancji rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2004 roku w sprawie II CK 369/03 (LEX 174131). Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku w sprawie III CK 314/05 LEX 172176). Konstatacji o takowym naruszeniu, po uważnej analizie *petitum* apelacji oraz jej uzasadnienia, nie sposób jednak przyjąć za zasadną w niniejszej sprawie. Już bowiem sama wzmiankowana analiza pozwala na uznanie, iż strona kwestionująca prawidłowość rozstrzygnięć Sądu Rejonowego w najmniejszym stopniu nie wykazuje przedmiotowego uchybienia w kontekście przytoczonych wyżej reguł.

Ustosunkowując się do zarzutu apelacyjnego w postaci naruszenia przez Sąd Rejonowy we Włocławku – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych art. 233 § 1 kpc w postaci błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, należy skonstatować, iż Sąd Okręgowy także i takowego naruszenia się nie dopatrył. Przede wszystkim trzeba bowiem w tym kontekście wskazać, iż zarzut taki nie może być skutecznie postawiony, gdy sąd dokonuje ustaleń faktycznych na

podstawie uznanego za wiarygodny materiału dowodowego. A z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Jak bowiem wykazano wyżej, Sąd Rejonowy całkowicie prawidłowo dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a ściślej tę jego część, którą uznał, po uprzedniej weryfikacji, za mogącą, jako wiarygodną, rzetelną i obiektywną, otrzymać taki walor. Nie jest bowiem naruszeniem przepisów procesowych, w szczególności art. 233 § 1 kpc, sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, czy tym bardziej jedynie stanowiskiem jednej stron procesowych, lecz jest nią tylko i wyłącznie sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie wiarygodnego materiału dowodowego. Jest bowiem oczywistą konstatacją fakt, iż jedyną procesową implikacją przeprowadzenia dowodu, którego konkluzje po dokonanej wszechstronnej weryfikacji są uznane za niewiarygodne, jest niemożność dokonania rekonstrukcji stanu faktycznego w oparciu o przedmiotowy dowód. Tym bardziej takiej rekonstrukcji nie można dokonywać li tylko na podstawie gołosłownych twierdzeń jednej ze stron procesowych, będących de facto jej stanowiskiem procesowym. Dlatego też nie można czynić Sądowi Rejonowemu skutecznie zarzutu z faktu, iż nie dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie w oparciu o niewiarygodne czy też w ogóle nie przeprowadzone dowody. To właśnie dokładnie odmienna praktyka uzasadniałaby ewentualny zarzut naruszenia prawa procesowego.

Całkowicie chybnym jest zarzut apelacji pod adresem Sądu Rejonowego o braku kontynuowanie korespondencji z (...)we W.po otrzymaniu pisma z dnia 19.09.2013r. Sąd Rejonowym, uzyskawszy jednoznaczna odpowiedź z (...)we W., że nie toczy się żadne postępowanie odwoławcze z odwołania pozwanej z dnia 10.10.2012r. nie miał żadnych powodów do kontynuowania korespondencji z (...)we W.. Kwestia podstaw prawnych zakończenia postępowania administracyjnego w zakresie odwołania pozwanej z dnia 10.10.2012r. jest sprawą administracyjna pomiędzy pozwaną a (...)we W..

W konkluzji należy zatem stwierdzić, iż zarzuty sformułowane przez stronę pozwaną w apelacji okazały się pozbawione jakichkolwiek podstaw i nie zasługiwały na uwzględnienie. Wbrew zarzutom apelacji nie można przyjąć, że zaskarżone orzeczenie oparto o wadliwie oceniony materiał dowodowy. Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja, gdy zanalizować jej rzeczywistą treść, stanowi jedynie wyraz stanowiska strony pozwanej, podtrzymującej dotychczasowe twierdzenia. Apelacja nie zawiera bowiem de facto żadnych nowych elementów, które nie byłyby dotąd podnoszone w toku postępowania sądowego. Ocena wszystkich tych kwestii dokonana przez Sąd Rejonowy nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie jest ani dowolna, ani przekraczająca granice zastosowanych przepisów.

Reasumując powyższe rozważania należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy uniknął naruszenia przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, czy też naruszenia przepisów postępowania mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy a podniesionych w zarzutach apelacyjnych oraz nie dopuścił się uchybień, które w świetle art. 379 kpc in fine mogłyby skutkować nieważnością postępowania. Nadto logicznie i rzetelnie uzasadnił swe stanowisko, powzięte na podstawie dostatecznego wyjaśnienia okoliczności sprawy. Dlatego też zarzut apelacji należy uznać za li tylko nie mającą merytorycznych podstaw polemikę z zaskarżonym orzeczeniem i jego pisemnym uzasadnieniem.

Niejako na marginesie w tym miejscu można zaznaczyć, co nie ma jednak wpływu na uznanie bezzasadności apelacji strony pozwanej, iż wątpliwości Sądu Okręgowego budzi konstatacja Sądu Rejonowego, iż w niniejszej sprawie na chwilę obecną można było rozstrzygnąć żądanie pozwu głównego jedynie za okres od dnia 14.02.2013r. do dnia 30.04.2014r. tj. do dnia rozwiązania z powódką stosunku pracy. Przedmiotowa konstatacja wymaga weryfikacji i rozważania możliwości wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie całości żądania pozwu głównego.

Mając powyższe na uwadze i w konsekwencji uznając apelację za bezzasadną, Sąd Okręgowy we Włocławku, nie dzieląc stanowiska pozwanej zawartego w wywiedzionym środku odwoławczym, na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji uzasadnianego wyroku.